

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628332000/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

— Jeg forstaaer mig ikke paa Barbara. Da hun kom vester til Vaage med Hr. Niels, kunde ingen se andet end, at hun for-gudede ham. Alle talte godt om hende, og jeg kan for min egen Part ikke sige andet end, at i al sin Gerning og alt sit Væsen var hun som en Engel at se til.

— En *Engel!* Søfuglen, gamle Arngard, saa hvast paa sin Næve: Nej, min Gud, Samuel! Næven nærmede sig igen Bordpladen: Om ikke de andre var saa kloge, saa burde i alt Fald *de* vide, at en Engel udenpaa er ikke det samme som en Engel indeni.

Lagmanden smilte. Han tøvede lidt. Men ingen brød ind. Ordet var hans. Saa kom det besindigt, med et uendelig lille Stænk af overbærende ironi: — Ja, Arngard Faster, De er nu saa hastig. Men det var nu ellers netop det, jeg var i Færd med at sige. Hun *var* ikke nogen Engel indeni. Men det behøver ikke at betyde at hun var en Djævel, for saadan var hendes Natur ikke. Jeg tror, at hun gerne vilde være god imod alle. Hun gik ned til Folkene, naar de kom fra Fiskeri, hun gik i Tørv, hvad Præstekoner ellers ikke plejer, og hun gik i Dans. Det huede nok ikke rigtig Hr. Niels.

— Herregad, mente Ellen Katrine: gaa i Dans, det skulde vel ikke være nogen Synd — heller ikke for en Præstekone.

— Nej, faldt Sørenskriveren ind: var De Præstekone, Ellen Katrine Moster, og gik i Dans, saa tror jeg heller ikke, der vilde komme nogen Synd ud af det.

— Aa du, Johan Hendrik! Hold dog *en Gang Mund* med dine Næsvigheder! Hun tjattede efter ham med Krykken. Hendes Mine var paa en Gang pompas og kaad.

Men i Lagmandens milde Øjne blinkede det bare en Brøkdæl af et Sekund. Saa fortsatte han: — Sigtens kunde Hr. Niels have følt sig mere tryk med en anden Kone. Jeg siger ikke, at det var Barbaras Skyld. Men det var nu saadan, at naar Barbara var i Dansen, saa var *alle* i Dansen, Mænd og Kvinder.

— Det er der ingen, der vil forstaa, sagde Præstekonen, Anna Sophie, Husets Værtinde: det er ikke altid saa let at være Barbara i en Dans.

— Hvis Barbara selv havde forstaaet det, saa havde hun holdt sig borte fra Dansen, sagde Arngard. Og denne Gang lod hun Næven dundre i Bordet.

— Mon det altid har været saa oplivende. Aften efter Aften